

sælde burde gives ren Bæstid til Vælgerne —
 hvadenten det er vor Skyld eller de Andres
 Skyld, at vi ere komne saa langt ind i Ufø-
 ret —, om, at der ikke er nogenjomhelst
 Mulighed for at komme ud af det og faae
 Forholdene ordne, uden at vi forhandle
 med vore Modstandere eller den hoiæ Kiege-
 ring, og om dette sker privat eller offentlig,
 er ligegyldigt. En saadan Forhandling maa
 vi søge at naae til, ellers komme vi ikke ud
 af det. Det vil jeg falde at sige ren Bæ-
 stid. Hvis man ikke vil anse det for nød-
 vendigt at gaa den Vej at træffe foreløbige
 Aftaler om, hvorledes hver enkelt Sag skal
 lægges tilrette og afgjøres, kommer man
 ikke ud af det Nærværende. Forøvrigt maa
 jeg blot, ligesom min ærede Kollega her
 til Høire (Wagner) konstatere endnu en —
 en fjerde Sætning —, som har faaet sin
 Anerkjendelse og sit Udtryk i Dag ved det
 ærede Medlems Foredrag, en betydningsfuld
 Sætning med Hensyn til hele vort konstitu-
 tionelle Liv. Det var nemlig den, at man
 skulde lade hele Spørgsmaalene om Selvsty-
 relse, navnlig i Forhold til det Personlige,
 og gjennem den saglige Forhandling lade
 det arbejde sig frem i Folket. Noget Uig-
 nende har jo været sagt fra Høires Side i
 mange, mange Tider, at det Parlamentariske
 var noget altfor fint til, at man kunde tage
 faa grovt og klodset paa det, som det i mange
 Tider var stet fra Venstres Side. Men det
 er meget muligt, ja, det er sikkert, at gjen-
 nem den saglige Forhandling og kun gjen-
 nem den saglige Forhandling kan Følge-
 thinget vente at naae en Indflydelse af en
 betydeligere og langt større Udstrækning, end
 det tilnærmelsesvis har havt i de Tider,
 der ere gaaede, ja, selv i de Tider, da man
 ikke var inde i de store Konflikter som nu.
 Det viser sig altsaa, at der paa mange
 Punkter bliver en Overensstemmelse, som
 man kun kan glæde sig over. For mit per-
 sonlige Bedkommende maa jeg sige, at jeg
 har grumme liden Tro og Tillid til det
 Parlamentariske, selv om det sit et saadant
 lignende Udtryk som det, der blev nævnt
 i Dag af det ærede Medlem. Jeg ønsker
 nødvendig at gaa videre end til den store og
 indflydelsesrige Betydning, som med Nød-
 vendighed maa tilkomme Folkethinget, og
 som det ogsaa maa faae, naar det stadig
 bærer sig forstændig og fornøftig ad.

Berg: Jeg vil gjøre et Par Bemærk-
 ninger til et Par ærede Talere, inden jeg
 gjør en Replik til Hvertallets Ordfører. Det
 ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valg-
 kreds (Wagner) yttrede, at Oppositionen
 havde opgivet sin Indsigelse imod Kongens

Ret til at vælge sine Ministre, det var en
 af de Fordelse, mente han, der vare vundne
 under denne Kamp. En saadan ubegrundet,
 for ikke at sige umoden Udtalelse kan jo no-
 get undskyldes hos det ærede Medlem, der
 vel væsentlig har sit politiske Kjendskab til
 Forholdene af de provisoriske Blade, for han
 kom herind, og overfor en saadan Paastand,
 som fremsattes, uden at der anføres Skygge
 af Grunde derfor, maa det være nok kun at
 nedlægge en Protest. Den konstitutionelle
 Konges Ret til at udnævne og afskedige sine
 Ministre har Ingen berørt, hverken med no-
 gen Ytring eller paa nogen anden Maade.
 Men Ministeriets Ret, det udnævnte, ansvar-
 lige Ministeriums Ret til at blive jiddende
 bestandig, trods Mangel paa Tillid i dette
 Thing eller trods Manglen paa Evne til at
 kunne regjere med begge Thing, have vi
 ganske vist protesteret imod og udtalt os
 imod i Adressen og paa flere Maader. Men
 det er jo noget helt Andet. Uigseaa urigtig
 er jo den anden Bevinst, som han mener,
 at han og hans Parti har vundet under Kam-
 pen i de sidste Aar, nemlig at Opstand, Re-
 volution og Dignende var slaaet ned. Den
 Slags Ting have kun bestaaet i det ærede
 Medlems og Meningsfællers Hjerne, det er
 et rent Fantafjoster. Saavidt min Er-
 kjendelse rækker, er Kampen lagt an paa —
 jeg hører jo sige, at vi ere paa Helbningen
 med Kampen — netop at faae Sagen til at
 gaa indenfor de lovlige Former uden Lov-
 brud fra vor Side, og den var lagt faale-
 des, at der kunde holdes seigt og stærkt nd
 med stigende Tryk fra den offentlige Me-
 nings Side. Det ærede Medlem fra Kjer-
 te-minde (M. Andersen) glædede sig over de
 Niederlag, Thinget har lidt ved at følge mig.
 Dertil vil jeg kun sige, at dette Thing har
 ikke fulgt mig, aldrig nogen Sinde. Vi, der
 have samme Ansættelse, ere blevene enige om,
 hvad vi skulde gjøre, dette har jeg ganske
 vist fulgt og de Andre med, saalange de
 ikke fandt, at der burde gjøres noget Andet.
 Om vor Historie siden Iste April 1885 vil
 jeg sige, at dersom hele Oppositionen havde
 fulgt mine Raad, havde vi staaet lidt bedre
 i det, end vi staa nu. Jeg takker den ærede
 Formand for hans Indsigelse mod den
 Ytring, der blev fremsat af det ærede Med-
 lem. Jeg troede, at jeg ved mine Udtalel-
 ser lige overfor Conseilspresidenten havde
 faaet alle Provisorister til at flette dette
 Stykke af deres Katekismus. Der er
 iøvrigt mange Ting i denne Katekismus, som
 Side op og Side ned kunde trænge til at
 flettes, dersom det overhovedet var Umagen
 værd. — Det ærede Medlem fra Veire (Hol-
 stein-Ledreborg) forsøgte at vise, at det ikke